

[Forsvarsministeren.]

strækkelig klar. Jeg har sagt, at disse forhandlinger i hvert fald fra dansk side var forhandlinger på regeringsbasis, eftersom min kollega og jeg rejste til Oslo på regeringens vegne. Hvorledes man har behandlet sagerne i Oslo, er jeg ikke i stand til at sige noget om. Disse forhandlinger er foregået på den af mig her nævnte måde, og jeg har sagt, at man, til trods for at man på et vist tidspunkt nærede ønske om en tidligere tilbagetrækning af norske styrker, kom til det resultat, at man, efter fælles forhandling til alle kompetente sider, indvilgede i at skyde denne hjemtagelse frem i tid.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Må jeg i anledning af de principielle bemærkninger, som den ærede ordfører for forespørgerne fremsatte om forholdet mellem den politiske og militære side indenfor NATO, gøre et par bemærkninger.

Der er ingen uenighed mellem det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og regeringen i den bedømmelse, at det er den politiske faktor indenfor NATO, der har det afgørende ord, også i et spørgsmål som det, vi her behandler, om allierede forbundsfællers støtte til forsvaret af den nordre region. Det er næppe det ærede medlem ukendt, at netop den danske repræsentant i Atlantrådet har været meget virksom for at få ganske tydeligt fastslået, at det er Atlantpagtrådet, den politiske autoritet, der har den endelige afgørelse, og at også Danmark under de drøftelser, der har fundet sted, har været meget virksomt for at få tilvejebragt den nøjest mulige kontakt mellem den civile side af NATO og den militære side. Da vi efter forhandlingerne med Norge var blevet klar over, at de norske tanker om at trække styrken tilbage i maj 1952 fandt militær støtte hos SHAEF udfra et NATO-synspunkt, udfra en erkendelse af nødvendigheden af at styrke det norske forsvar, var det ganske naturligt, at den højtærede forsvarsminister tog denne sag op med den militære autoritet, der havde givet tilslutning til, at de norske styrker blev trukket tilbage. Det var en naturlig og rimelig fremgangsmåde, og der førtes mellem den danske regering, repræsenteret af forsvarsministeren, og den øverstkommanderende for de europæiske styrker, general Ridgway, drøftelser i den anledning. Her fremførte vi fra dansk side ved den højt-

ærede forsvarsminister, at vi meget måtte ønske, at allierede styrker blev tilført til støtte for forsvaret af den nordre flanke. Jeg vil gerne understrege her — jeg kan også gøre det, fordi general Ridgway personlig har givet mig tilladelse til at sige det —, at Ridgway selv har en levende interesse i at få en sådan styrkelse gennemført, at han har taget denne sag i sin personlige hånd, og at det er hans hensigt, så snart han mener det militært forsvarligt, at dirigere styrker op til den nordre flanke; og det er sagt således, at vi fra regeringens side har tiltro til, at dette vil kunne ske.

Vi er ikke uenige med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i, at denne sag må behandles på det politiske plan. Det fremgår alene af den kendsgerning, som jeg har meddelt både det udenrigspolitiske nævn og offentligheden, at jeg i mine drøftelser med den engelske udenrigsminister og med den franske udenrigsminister har draget denne sag frem. Men dèr, hvor vore synspunkter skilles, det er på spørgsmålet om, hvorvidt Danmark først skal vise sine egen villighed og sin egen interesse for forsvaret af dette område, som vi er mere interesseret i end andre, og derefter, når vi har tilkendegivet denne vor villighed, med dette som udgangspunkt rejse spørgsmålet på det politiske plan, idet vi for vort vedkommende er overbevist om, at udsigten til et resultat da er større, og fordi vi er overbevist om, at det også er en rigtigere holdning fra Danmarks side at indtage. Men det har vi ikke kunnet få tilslutning til. Det er den situation, der foreligger.

Jeg må måske have lov til at slutte med en lille spøgefuld bemærkning. Det ærede medlem talte om at snige sig og om den pressetjeneste, der blev ydet. Jeg synes, jeg har en erindring om, at det ærede medlem foretog en rejse til Amerika, som ikke blev helt ukendt for den danske offentlighed, heller ikke igennem „Berlingske Tidende“.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Det sidste er jo helt rigtigt. Jeg er helt enig med den højtærede udenrigsminister i, at hele problemet om styrkerne og styrkernes placering, efter at socialdemokratiet har fremsendt sin henstilling til regeringen, er blevet bragt op på det poli-